

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2012. november 14. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2012. június 21. napján kihirdetett **4.B.75/2012/26.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a .

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült **3.810,- (háromezer-nyolcszázötz) forint bűnügyi költség megfizetésére** külön felhívásra az állam javára.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat több emberen, tizennegyedik életévét be nem töltött személy ellen elkövetett emberölés bűntettének kísérlete miatt 5 év börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, valamint a bűnjelekről. Kötelezte a vádlottat az első fokú eljárás során felmerült 1.498.438,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

Az ügyész a vádlott terhére súlyosításért hosszabb tartamú börtönbüntetés kiszabása végett.

A vádlott enyhítés érdekében, írásbeli beadványában az egyenes szándékot is vitatta.

A védő eltérő minősítés, a vádlott bűnösségének 1 rb. Btk. 166. § (2) bekezdés i) pontja szerinti emberölés büntetében és 2 rb. testi sértés büntetében történő megállapítása és a büntetés enyhítése végett.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést fenntartva, a bűnösségi körülmények kiegészítése és helyesbítése mellett indítványozta, hogy az ítélőtábla az első fokú ítéletet változtassa meg, a vádlott börtönének tartamát súlyosítsa, egyebekben pedig hagyja azt helyben.

Az ítélőtábla a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást hiánytalanul lefolytatta, eljárási szabályt nem sértett és lényegében megalapozott tényállást állapított meg.

Az csupán az iratok tartalma alapján, illetőleg a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozatára figyelemmel kis mértékben szorul helyesbítésre az alábbiak szerint, figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára:

A vádlott és (név) házasságát időközben a bíróság jogerősen felbontotta.

A tényállás 5. oldal 5. bekezdését akként pontosítja, hogy a központi idegrendszerben a szerotonin felhalmozódása, azaz az úgynevezett szerotonin szindróma, általánosságban 10 % valószínűséggel alakulhat ki.

Az 5. oldal 6. bekezdéséből mellőzi, hogy a sértett halálához hozzájárult a vádlott általi leszorítás okozta átmeneti és fokozatos oxigénhiányos állapot. Ezt az igazságügyi toxikológus szakértő állapította meg, aki a halál okának megállapítására kompetenciával nem rendelkezett, az igazságügyi orvosszakértők erre észrevételt is tettek és a halál okaként fulladást nem találtak megállapíthatónak, hanem gyógyszermérgezést, mely légzéscsavarhoz és keringési elégtelenséghez vezetett. A halál okának megállapítása szakkérdés, mégpedig olyan szakkérdés, amelyben két szakértőnek kell közreműködnie az eljárási törvény értelmében. Az igazságügyi orvosszakértők által készített szakvéleményből pedig a fentiek állapíthatók meg.

Az első fokú ítélet 11. oldal alulról a 2. bekezdéséből a tényállásba utalja azt a megállapítást, mely szerint a vádlott cselekvősege és a sértett halála között egyenes oksági összefüggés van.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az ítéletábra a fenti kiegészítésekkel, illetőleg helyesbítéssel határozatának alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított és megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is törvényes.

Az, hogy a vádlott a cselekményt egyenes szándékkal valósította meg, a saját vallomásából állapítható meg.

Vallomása során ugyanis előadta, hogy elsődlegesen önmagát akarta megölni, de a sértett gyermekeket is meg akarta óvni a további szenvedésektől, ezért akarta őket magával vinni - az ő életüket is kioltani - azzal, hogy számukra nagy mennyiségű gyógyszert adott be.

A vádlott egyenes szándékát mutatja az is, hogy miután észlelte, hogy kiskorú 1. sz. sértett kétszer is hányt, ismét bevetetett vele gyógyszert. Ez a körülmény is azt támasztja alá, hogy kívánta a gyermekek halálát.

Amikor a vádlott látta, hogy kiskorú 2. sz. sértett haldoklik, nem tett ellene semmit, nem hívott segítséget még ekkor sem, továbbá amikor 1. sz. tanú kopogtatott náluk, felhívta a fiúgyermeket, hogy maradjanak csendben.

Az ítéletábra álláspontja szerint mindezekből a körülményekből megalapozottan csak a vádlott egyenes szándékára lehet következtetést levonni.

A másodfokú bíróság nem osztotta a védőnek az eltérő minősítésre vonatkozó álláspontját sem.

A vádlott - ellentétben a védői állásponttal - a két fiúgyermek halálát is kívánva követte el a cselekményt. Az, hogy haláluk nem következett be, csak a véletlenül múlt. A nekik beadott gyógyszer hatóanyag tartalma is alkalmas volt a halál előidézésére, az csupán azért maradt el, mert részben kihányták a bevett gyógyszert, részben az apa hazaérkezve orvosi segítséget hívott és az alkalmazott gyomormosás megakadályozta a gyógyszerek teljes felszívódását.

Mindebből következően tehát helyesen minősítette az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét, több emberen elkövetett emberölés bűntette kísérletének.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeket az alábbiak szerint helyesbítette, illetőleg kiegészítette:

Súlyosító körülmény - helyesen - a hozzátartozó sérelmére történő elkövetés, mert az, hogy a sértett egyben gyermek, az nem minősül súlyosító körülménynek, hiszen a cselekmény e szerint is minősül. Tovább súlyosít az élet elleni bűncselekmények elszaporodottsága. Az enyhítő körülmények közül mellőzi, hogy kisebb nyomatékkaal értékeli a büntetlen előéletet, mert az a 47 éves vádlott esetében nem indokolt kisebb súllyal értékelni, a cselekmény nagy tárgyi súlya ellenére sem.

Helyesen értékelte enyhítő körülményként a kísérletet az elsőfokú bíróság, hiszen a cselekmény kísérleti szakban maradt, tekintettel arra, hogy a befejezettség megvalósulásához két személy halála kell, hogy bekövetkezzen, míg jelen ügyben csak egy sértett halála következett be. Egységes a bírói gyakorlat a tekintetben is, hogy a kísérlet önmagában enyhítő körülmény. (56/2007.BK. vélemény III/1. pontja)

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülmények mellett nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a kísérlet miatt az úgynevezett kétszeres leszállásra, illetőleg a Btk. 24. § (2) bekezdésében foglalt korlátlan enyhítésre nem látott lehetőséget a büntetés kiszabása körében.

Ugyanakkor a beszámítási képesség súlyos fokú korlátozottságára, mint nyomatékos enyhítő körülményre figyelemmel, nem tévedett amikor az enyhítő szakasz teljes kimerítésével öt évben határozta meg a büntetés mértékét, mely arányos, annak további súlyosítása nem indokolt.

Ugyanakkor a cselekmény nagy tárgyi súlyára és társadalomra veszélyességére figyelemmel, ezen tartamú büntetés szükséges a büntetési célok eléréséhez, így annak további enyhítése szóba sem kerülhet.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott betegségére figyelemmel eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot állapított meg.

A cselekmény súlyára, jellegére figyelemmel helyes a közügyektől eltiltás kiszabása, és annak tartama is megfelelő.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábla a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, ezért a Be. 371. § (1) bekezdése alapján az első fokú ítéletet annak helyes indokaira figyelemmel helybenhagyta.

Bf.I.385/2012/7.

Az ítélőtábla a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A fellebbezési nyilvános ülésen a kirendelt védő díjával 3.810-, forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére az ítélőtábla a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2012. november 14. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.385/2012/7. számú végzése és a Kecskeméti Törvényszék 4.B.75/2012/26. számú ítélete a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2012. november 14. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke